

דברי הכפר

"להיות מה שאנחנו
ולהיעשות למה שאנחנו
מסוגלים להיעשות,
זאת מטרתם היחידה של החיים."

(לואיס סטיבסון)

גיליון מס 1926 * ה' בטבת תשס"ה * 17 בדצמבר 2004

כפר-הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

אבלים וכואבים אנהנו
את פטירתה של חברתנו

ג'ין יהודית פינקוס

האישה האם הסבתא

ז"ל

ומשתתפים בצערם של
ווילי, שמעון, אביבה ואריק
לירן, עדי, וטל.

והמשפחה המורחבת.
שלא תדעו עוד צער

בית כפר-הנשיא

הספד שהוקרא ליד קברה של

ג'יין פינקוס ז"ל 9/12/04

אמא אהובה שלי.

כשכבר ממש נמאס לך, הלכת לישון, שבוע ישנת לך
ואחרי שלוש שנים נתת לנר שבך לדעוך, ביום שני של
חג החנוכה שכה אהבת.
שלוש שנים של פרידה וגעגועים והעצב היה כצל חיינו.

ולפני זה היו החיים.

אישה, אמא וסבתא ובעיקר בת-אדם.

נאמנה לדרך – שמרת על פרטיותך, לעולם לא מתערבת בחיי
האחרים, נתת לנו מרחב גדול ואמון. סמכת על החלטותינו.
קבלה אין סופית היתה בך, ולעולם בלי ביקורת.
כשרון ויצירה היו בך ודרך חיי ענווה וצניעות.
גדלת כילדת סנדוויץ' מאושרת בלונדון עם שני אחים אוהבים.
וביחד שידרגתם את מורשת ההומור המשפחתי.
באת ממשפחה גדולה וברוכת דודים ונדמה לי שהניתוק מהם
בעלייתך ארצה היה קשה לך מכל.

כאן הקמת משפחה קטנה ולא פשוטה, ואַת גאון המוסיקה
שלא ידעת לנגן אף לא בכלי אחד, (מלבד הפטפון, כדבריך),
תיפקדת כמנצחת על מבחר כלים שונים ומשונים והתגברת
על כל המכשולים.

המוסיקה מילאה את עולמך, היית אנציקלופדיה מהלכת בידע הרב שלך
וידעת לזהות כמעט כל תו ביצירות הקלאסיות המובחרות.
כמה נפלא היה להיכנס לבית ולמצוא אותך יושבת בשלווה ורוגע
מאזינה לקונצרט.

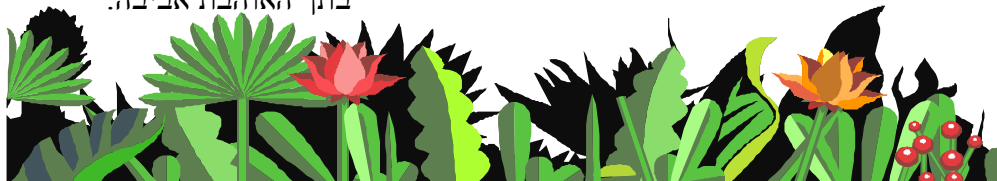
המשחק וההומור היו גם הם שלובים בחייך ובתחביביך, אהבת להשתתף בויגים, תוך
כדי התעלמות מהבושה שלי, שמא תעשי בושות,
ואין ספק שהוכחת את עצמך.

הרחבת את אופקיך בקורסים שונים שלקחת באוניברסיטה הפתוחה
ובגיל 70 התחלת ללמוד לצייר בחוג של מרקי.
וביחד "רקמנו חלומות" על קריירה חדשה ומבטיחה.

אבל מצבך הפיזי התדרדר אט-אט וכאבים ומכאובים מכל הכיוונים
מנעו ממך להמשיך ולצייר.

נפרדתי ממך מיליון ואחד פעמים ושוב עכשיו.
ולמרות זאת לעולם לא.

בתך האוהבת אביבה.

אנו משתתפים בצערה של

קרול בלגורי

ובני משפחתה

עם פטירת האב

WILLIAM FINEBERG

ז"ל

בקנדה

שלא תדעו עוד צער.

בית כפר-הנשיא

ימי הולדת

נעה סלע (נכדה)	24.12	גדעון נווה	19.12
שחר בכר (נכדה קולט)		טל קרמר (נכד בן-צבי)	
שרה דבולט	25.12	תם גרשמן	
שלומית ליפשיץ		דנין גולן (נכדה)	
		אריה ניצן	20.12
		ניר זיו (נכד-פרנק)	
		מטי דיבון (80)	21.12
		אלי ראובנוב	
		שולי עטיה	22.12
		אלזה רודולף	

ימי נשואין

מיכל ופול גלוק	24.12
רינה ויואל כרם	
קטיה וגיורא שיינגזיכט	25.12

נזכור

מתנצלת בשם המערכת על שאין בידי את רשימת החברים שנפטרו בשבוע זה. עם אלה שיום השנה לפטירת יקיריכם חל השבוע הסליחה והמחילה.

ש.ש.

פירורים

משתתפים בצערך ויילי וצערה של משפחתך
על פטירת אישתך היקרה ג'ין.

מאוד מעריכים ומודים לך שאתה ממשיך איתנו לשכפל
את "דברי הכפר" מידי שבוע בשבוע כהרגלך מימים.

שלא תדע יותר צער.

המערכת.

אורי שובל ושני שובל נסעו לאוסטרליה לבקר את עידן ומלאני והנכדים.
שם גם יחגוג את יום ההולדת ה-60. מזל-טוב,
בהצלחה ותשובו במהרה.

ברוכה הבאה לחופשה ראשונה,
אהלן אריאן,
למתגייסת הנחושה, האמיצה והנועזת
ברכות עם גיוסך הטרי לחיל התותחנים.
את מיוחדת ותראי זאת לבנים!
שיעבור בקלות בדרכך הארוכה ותמלאי את כל
המשימות בהצלחה.
ברוכה הבאה.
מכל משפחת ברק / הדר המורחבת.

תודה!

תודה רבה לכל המנחמים והבאים להשתתף בצערי הגדול במות
אחותי היקרה דורין.
לכל המתפללים שבמסירותם ונכונותם להגיע לביתי,
כל הכבוד ותודה מקרב לב.

ריבה והמשפחה.

נס חנוכה

לא הורגלתי בניסים, אבל ביום ד' האחרון (8/12), בהיותי בארכיון הגיעה ג'ין תלם עם ספר אלבום המשק ש"נעלם" לפני רבע שנה, (9/9), מהאופניים שלה בדרכה הביתה, כדי לצלם כמה תמונות מתוכו.

מתברר שיאסו, בעבודתו לאיסוף הגזם, מצא את האלבום על האדמה ליד מיכל האשפה שמול ביתם של ארי וגלעד שטיינר. האלבום היה במצב טוב ולא חסר בו כלום. הוא הביא את הספר למאיר בספרייה ומשם דרך הנ"ל "שבו בנים לגבולם...." אמנם אין לי הסבר סביר לדבר אחד: איך הגיע אלבום זה, שנמצא ללא מעטפה, למקום הזה ובמצב שבו נמצא. הרי ירדו גשמים במשך הלילה ובשעות הבוקר עוד היו כמה ממטרים, ובכל זאת הוא היה יבש לגמרי וללא שום סימני רטיבות. גם העובדה שהופיע במקום, שהוא *כמטחוי קשת מנקודת היעלמו אומר "דרשני"!

לזה הנני מתכוון בכותרת "נס חנוכה". עם כל זאת הנני מודה ל"צדיק/ת" הכפר, שהחזיר/ה את האבידה, ועל זה ששמר/ה עליו בצורה טובה ונכונה.

• כמטחוי קשת (בראשית כ"א, 16) = מרחק לא רב.

יצחק עדר
ארכיונאי

ג.ב. רוצה להוסיף שכאשר יצחק עדר טילפן לספר לי את המעשה, הוא אמר: "הרגשתי שחלק מהלב שלי חזר למקומו". עד כדי כך? שאלתי. "נו, בטח! ענה. עד יודעת מה זה? אלה הן תמונות של תקופה שלימה, את יודעת כמה השקעה יש בזה?

.....

ואני אומרת אני יודעת כמה **נשמה** יש בזה יצחק. ואם אנחנו לא מודים לך יום יום על העבודה עם הנשמה היתרה הזו שאתה עושה עבורנו, דע לך שאנחנו מעריכים מאוד, ושמחים שיש לנו אחד כמוך.

ONE OF A KIND

מרשה לעצמי לומר לך תודה! יצחק. בשם כולנו. בריאות ואריכות ימים.

שושנה ש.

תגובה לאלזה

אנו מכבדים את דעתך, אך לא מסכימים אתך.

אנו הנעורים, י'-י"ב, אוהבים את המקום ודואגים לשמור על אחזקתו עד כמה שניתן.

בנוסף לכך ישנו מדריך שדואג לעניינים אלה.

לניקיון הנעורון ז'ט' אחראים ילדי הנעורון בלבד. זכותם לטפל במקום כפי שנראה להם, זהו מקומם.

בנוסף לכך, את היית אורחת במקום ועלייך להתייחס למקום בכבוד, זה כמו בית בשבילנו ועל אנשים לכבד זאת.

בהזדמנות זאת אנו מבקשים מכל מי שאינו שייך למועדון הנעורים-נעורון שלא "יקפוץ" לביתנו ללא הזמנה (כולל חדרי השירותים).

בתודה,

הנעורים.

כבודו האבוד של מועדון הנעורון

תודה לאילזה שנתנה לנו הזדמנות לדבר קצת על חינוך ולצאת לחופשה קצרה מהמאמרים על שיוך דירותינו. מה גם, שאני רוצה לתקן את הרושם לכל הבנים המחכים לדירות שיירשו בעתיד שכן כדאי לגור פה והשד אינו נורא כל כך, ושלא יירתעו ממועדון נעורון שהוא לא כל כך נקי, ואנחנו לא מבטלים שנת בר-מצווה.

מכל מקום, ומהיכרותי במהלך השנים את מועדוני הנעורים והנעורון, זהו אחד המועדונים היותר מטופחים ויותר נקיים שהיו לנו, וכן יש לנו את אחד המדריכים הטובים בגליל. כמו כן יש לנו את האחת והיחידה – רג'י פרלסון – שמתנדבת ועוזרת בארוחות הערב בנעורים, משיגה ריהוט ישן ומתקנת ריפודי ספות וכריות שנקרעו. מטיבו של נוער, שאין הוא תמיד שומר על סדר וניקיון (ויעידו הורים הנאבקים על המראה האסתטי של החדר הפרטי בבית) והשמירה על המקום היא עבודה סיזיפית מתמשכת של המדריך עם בני הנוער.

חלק מהתופעות של המטלות ההתפתחותיות של הגיל, הוא המרד. המרד יכול להתבטא בדרכים שונות ומשונות שחלקם הוא נגד הכללים הידועים לכולם כגון ללכלך כשצריך

לנקות, לבלבל כאשר דורשים סדר, לעשן במקום שאסור לעשן, לשתות אלכוהול במקומות שאסור ועוד ועוד, ואנו נאנחים, משנסים מותנינו, מדברים יפה, או כועסים, או מאיימים, או מסבירים או מתווכחים כדי להוכיח שוב מהם הכללים ומהו הקיר שאפשר להתעמת מולו שוב ושוב.

משום מה, בגיל הנעורים אנחנו שוכחים כמעט את כל מה שלמדנו בגן הילדים, אך נזכרים שוב לאחר מכן (אני מצרפת דף על הנלמד בגן הילדים).

לפעמים, אכן קורה, המדריך אינו נמצא ערב אחד בנעורים. הוא חייב להשתתף בשיבות מדריכים אזוריות, ולרוע מזלנו, בערב ביקורה של אילזה, נסע למפגש מדריכים הנוגע לכנס י"ב.

יודעי דבר בענייני נוער אומרים לנו שאם המועדון נראה נקי ומסודר מדי כל הזמן, אזי עלינו להתחיל לדאוג, היות והנוער אינו משתמש במועדון ויש צורך לבדוק מה קורה ב"זולות" שבין השיחים.

יש לנו נוער טוב מאוד בימים אלה. הנוער כן מבצע פעולות טיפוח וניקיון אך לא תמיד בכל יום, ולא תמיד לשביעות רצונם של העוברים ושבים ליד המועדון.

היום כל אחד מבני הנוער לומד. האם זכורים לכם הימים שלפחות שלושה נערים היו עובדים בפלחה או בצאן החל מכיתה י'? התופעה לא קיימת כיום ולכל נער יש אפשרות ללמוד במערכות אחרות ובבתי ספר אחרים אם "עמק החולה" אינו מתאים לו. (אין לזקוף עובדה זו לזכות מערכת החינוך והמדריך בלבד, אלא גם להורים מסורים ומכוונים, וכן למערכות חלופיות שיש באזור).

השנה יצאו 4 נערים מכתה י"ב לכנס י"ב בניצנה שמטרתו להציג את שנת השרות השלישית ואת השירות בצ.ה.ל. לפני שנה לא יצא אף אחד, ולפני שנתיים יצאה נציגה אחד. אז בהחלט התקדמנו, ודווח לי שמחזור כתות י"ב של השנה בגליל העליון הוא אחלה של מחזור.

צוות הורי בר-המצווה עובד השנה במשנה מרץ ויש רעיונות יפים ומיוחדים שעוד נשמע עליהם בהמשך השנה מפי ההורים הכותבים ומפי הכתבת המיוחדת אילזה.

במהלך חופשת החנוכה התבצעה פעולת צביעה של מועדון הנעורים וכמעט כל שנה הנערים בוחרים צבע ומעצבים מחדש את המועדון.

נכון, הבית ישן, וכבר שנים לא עבר שיפוץ יסודי. החלונות הם מעץ שהתחיל להרקוב ובכמה מקומות יש דיקט במקום חלון. הגג דורש תיקון רציני בכמה מקומות והמטבחון "על הפנים" (רקוב ומתפורר). בתכנית השקעות של 2005 אנו מקווים לשפץ את המטבחון.

אני מקווה שמכאן אפשר להבין שכרגע אין סיבה לפאניקה בנוגע לנעורון ונעורים.

סוף שבוע מוצלח לכולם, צילה בן רשף

כל מה שאני באמת צריך לדעת לגבי איך לחיות ומה לעשות וכיצד להתנהג למדתי בגן הילדים. החכמה אינה נמצאת על פסגתה של גבעת האוניברסיטה אלא דווקא בארגז החול בגן. ואלה הדברים שלמדתי:

- ✓ שתפו את החברים בכל.
- ✓ שחקו בצורה הוגנת.

- ✓ אל תכו אנשים.
- ✓ החזירו את הדברים למקומם.
- ✓ סדרו את הבלגן שלכם.
- ✓ אימרו סליחה אם פגעתם במישהו.
- ✓ רחצו ידיים לפני האוכל.
- ✓ הורידו את המים בשירותים.
- ✓ עוגיות פריכות וכוס חלב יעשו לכם טוב.
- ✓ הקפידו לחיות חיים מאוזנים – ללמוד קצת, לחשוב קצת, לצייר, לשיר, לרקוד, לשחק ולעבוד כל יום קצת.
- ✓ שכבו לנוח כל יום בצהריים.
- ✓ בצאתכם לעולם, הזהרו ממכוניות, החזיקו ידיים והישארו יחד.
- ✓ היו מודעים לדברים הנפלאים. זכרו את הזרע הקטן על מצע הכותנה: השורשים מעמיקים, הצמח גדל מעלה, ואיש אינו יודע בדיוק כיצד או מדוע, אבל כולנו כאלה.
- ✓ דגי זהב, אוגרים ועכברים לבנים, ואפילו הזרע הקטן שבצלוחית כולם מתים. כך גם אנחנו.
- ✓ ואז זכרו את ספרי הילדים, את אחת המילים הראשונות שלמדתם, המילה הגדולה מכולן – להסתכל.

כל שעליכם לדעת נמצא איפשהו ברשימה הזאת. כללי הברזל, אהבה, היגיינה בסיסית, אקולוגיה, פוליטיקה, שוויון וחיים שפויים.

קחו כל אחד מהפריטים האלה והרחיבו אותו למונחים מתוחכמים של מבוגרים, יישמו אותו על חיי המשפחה שלכם, בעבודה, בממשלה או בעולם – ותראו שהכל עדיין נכון ברור ויציב.

שערו בנפשכם איזה עולם טוב יותר יכול היה להיות, אילו כולנו – העולם כולו – היינו מקבלים עוגיות וחלב כל יום אחר הצהריים, ואז נשכבים לנוח עם השמיכות שלנו. אילו לכל הממשלות הייתה מדיניות בסיסית להחזיר תמיד את הדברים למקום ולסדר את הבלגן שלהן.

וזה עדיין נכון, ולא משנה בני כמה אתם – בצאתכם לעולם, כדאי להחזיק ידיים ולהישאר יחד. (בהמשך למאמר מביאה לכם צילה).

מתוך הספר: Chicken Soup for the soul. Jack canfield, Mark Victor Hansen ש.

לייל שישי במועדון

לייל שישי במועדון

ביום שישי זה

במועדון 17/12/04

בשעה 20:00

בואו להכיר את מנכ"ל מפעל "הבונים"

אורי אולינר

שידבר על עבודת המנכ"ל,

על הפרויקטים בהווה ובעתיד

וישמח לענות לשאלות החברים

כיבוד יוגש מ- 19:30

להתראות, אלוה.

מהמרכולית

עקב ספירת מלאי

שעות פתיחה

יום חמישי 30/12/04

7.30 - 20.30

רצוף

יום שישי 31/12/04

8.00 - 06.30

בלבד

נס של אדם

בערב שבת האחרון לאחר ערב של הדלקת נר ראשון של חנוכה. חזרתי לביתי למצוא אותי בחושך מוחלט. ניסיתי והשתדלתי, לחצתי על כל המפסקים בבית והחושך היה עקשני החלטי ומוחלט.

חסר אונים חיפשתי את אלברט החשמלאי בכל אמצעי התקשורת ולא מצאתי אותו. מן העבר דליתי מזיכרוני את שמו של גבי שהרי גם הוא חשמלאי מדופלם ולמרות שאינו עובד בימים אלה בקיבוץ שאלתי אותו אם יוכל..... אחרי עשרים דקות של בדיקה מאוד מקצועית, כל מיני רעשים קטנים של בדיקות ועשייה, חל השינוי הדרסטי המבוקש.

הודיתי ואני רוצה שוב להודות מעל דפים אלה לגבי אורן, על התיקון, על האדיבות והנדיבות.

גם עתה בשעה שאני מספר לכם כאן את הסיפור הזה שלי – אני שוב מרגיש כמו קרה לי נס של חנוכה.

- ויהי לי אור!!!

בוב וינו

לשבת הקהילה

לפני מספר ימים - בגילנו זה יכול לקרות לכל אחד - התעוררתי בבוקר עם בעיה בריאותית. במשך כל היום, היא לא חלפה עד שבשעות הערב, בסופו של דבר ובפעם הראשונה מאז הצטרפוננו, ביקשתי את עזרת "הקהילה התומכת". לחיצה אחת על כפתור המצוקה, והקלדנית ענתה לי בנימוס ובנועם. ביקשתי ממנה ביקור בית של רופא, אם אפשר קרדיולוג. היא לא יכלה להבטיח קרדיולוג ורק אמרה שרופא יגיע אלי תוך שעה או מעט יותר.

כעבור פחות משעה צלצל הטלפון. הדובר אמר שהוא מהצוות הרפואי (...?) שביקשתי, שהוא כבר בקיבוץ ומבקש הדרכה כדי להגיע אלי הביתה. שתי דקות לאחר מכן הגיעו לביתנו שני אנשים. אחד היה כנראה הנהג, והשני הציג את עצמו כרופא, ולמזלי הטוב, דווקא קרדיולוג. היה זה ד"ר ארקדי אדלשטיין, בעל הופעה מרשימה, דובר עברית ותושב כרמיאל. מיד הרגשתי שהוא רופא מעולה. אחרי בדיקה קצרה וא.ק.ג., הוא הרגיע אותי, נתן לי תרופה ומרשם, והנחיות להמשך טיפול אם יהיה צורך. תוך כעשרים דקות, ה"צוות" יצא וכל האירוע הסתיים. לאחר ניסיון כזה, אפשר רק להשתכנע ש"הקהילה התומכת" כשמה כן היא, וגם פועלת ביעילות.

כדי להשלים את התמונה, דקות לאחר שהצוות יצא, צלצל הטלפון. היתה זאת יפה גורן מחולתה, המטפלת בחברי כפר הנשיא שהצטרפו לקהילה התומכת. היא צלצלה כדי לשמוע את תוצאות הביקור הרפואי. בנוסף להיותה נעימת הליכות ומראה, מסתבר שבמקרים כאלה, יפה גם עוקבת מרחוק. ואם בשבחים עסקינן, צריך להוסיף שליפה יש שותף בפעילות, והוא אבי להב מהגושרים. אבי הוא בעל לב זהב, מפשיל שרוולים ברגע שזקוקים לעזרתו, והוא כבר הוכיח שיש לו לא רק לב זהב אלא גם ידיים מאותו חומר. פשוט אפשר רק לשבח את הדרך שבה כל המערכת הזאת פועלת. זהו נכס יקר באיזורנו וכדאי מאד שכל מי שמרגיש צורך בתמיכה לבבית ובשירות יעיל, יצטרף לקהילה התומכת.

ז'ק

לכל המשתתפים על הבמה ומאחורי הקלעים

אנו רוצים להודות לכל המשתתפים בערב יום שישי, חג החנוכה באולם. לרוקדים, לשרים, למנגנים, למקריאים, לקריינים - מילדי התלתון הצעיר ועד הוותיק ביותר (50 איש), על נכונותכם להופיע בערב, ועזרתכם הגדולה שהמופע יצליח – הייתם מצויינים.

וכן לאלברט - על המיזוג באולם (זה לא מובן מאליו היום...) לנועה - על הכוריאוגרפיה.

לקורין על העזרה - באירוח הכפרי.
 לציונה - על ההדפסות השונות.
 לרג'י - על המודעות הנפלאות.
 לדוד אלמן - על התייעוד וצילום הערב בוידאו.
 לאורן - על ניצוח מופע הג'אגלינג.
 לאבלין - על זרי הפרחים.
 לעינת וטל פלמה על התפאורה ה"מדליקה".

ולבסוף לכל אנשי ההגברה, התאורה ועוזרי הבמה:
 שני שובל, טל לינטון, לבנה אגם והאחים ניב ונמרוד דדוש
 שקיבלו על עצמם לבד בלי כל עזרת מבוגר להרים נושאים אלו ועמדו בכבוד רב
 במשימה.
 תודה, תודה, ה י י ת ם ג ד ו ל י ם.
 מצוות החג, מיקי נוי ואביטל שובל

תודה, תודה!

המון תודה לכל המברכים והמבקרים. תודה על קבלת הפנים החמה.
 תודה על הברכות ותודה על המתנות.
 נתראה בביקור הבא - שיפי, אביב, מירון וסבתא סוזן.

7/12/04

בית-בלונד – הסוף?

לחברים שלום!

לפניכם מכתב שקיבלתי מקובי לם בדבר חיוב חשמל בבית-בלונד מ- ינואר 2005.

חיוב זה יהיה נטל גדול על החברים ויאלץ אותי להעלות את מחיר הלינה במקום, דבר שאני ממש לא מעוניין בו, משום שבכך אני נותן יד לתכניתו של קובי לחסל ולסגור את הנכס היחיד שנשאר מהקיבוץ הישן והטוב, ואם אני לא אקבל עזרה מכם החברים, יהיה לי קשה לעמוד במשימה לבטל את ההחלטה.

שבת-שלום,

ושיעבור הכל ממול, גם ההחלטה הזו.
 בואו לא ניתן לקובי לכבות את האור.
 שלכם, שבי.

מכתבו של קובי

6/12/04

הנדון: חשמל בבית-בלונד

מתוך מגמה להגיע למצב בו כל משתמש מחוייב על חשמל אותו הוא צריך, בבית-בלונד יש מונה המראה מדי חודש בחודשו שימוש שוטף בחשמל. החל מ- 1/05 יחוייב בית בלונד בחשמל לפי שימוש.

בברכה,
קובי לם.

תשובה שלי

7/12/04

קובי שלום רב!

בשיחתנו האחרונה במשרדך על תקציב בית-בלונד, התלוננתי בפניך על כך ששמו מונה חשמל בבית-בלונד כמו גנבים בלילה, מבלי ליידע אותי כאחראי על המקום! אתה ואלק אמרתם שזה רק מעקב כללי אחר הוצאות החשמל במקומות ציבוריים וממש לא האמנתי לכם. והיום אני צודק שזה נועד לשם חיוב החשמל במקום! צר לי שאתה, מאז כניסתך לתפקיד לא נלאה מהצורך לחסל את השימוש בנכס של החברים שנקרא בית-בלונד, ואני מבטיח לך שמהיום אני אנצל כל הזדמנות להעלות את הנושא וגם העובדה שמאז התקנת המונה לא קיבלתי שום דוגמית של תלוש צריכת חשמל בבית בלונד, למה? לך ההסבר.

תודה, שבי.

שיוך דירות

מה המשמעות של שיוך דירות??

היום יש לנו בית וגרים בו כאילו זה שלנו. משלמים ארנונה, וחלק מאחזקת הבית ע"ח הקיבוץ.

אחרי סיום התהליך, נמשיך לגור בו כמו היום, רק שנשלם יותר מיסים ונהיה אחראים על כל הוצאות האחזקה של הבית. אז נשאלת השאלה: למה זה כדאי לנו ולמה להיכנס לתהליך הזה בכלל? התשובה שקבלנו – עכשיו הבית ממש שלנו, ונוכל לעשות בו כאוות נפשנו, נוכל למכור אותו, להשכיר אותו, והכי חשוב, נוכל להוריש את הבית לבנינו.

מתברר, שהעניין לא כל כך פשוט. פעולות אלו, של מכירה, השכרה והורשה מותנות בהרבה מאוד הגבלות וחישוקים, ולמעשה, הרבה מהחוכרת עוסק בהגבלות וחישוקים אלו. הוועדה שישבה על הנושא מספר שנים עשו עבודה מבורכת ומרובה וניסו בכל כוחם לשמור על האינטרסים של הקהילה היום ובעתיד ולתת מענה לכל הצרכים והדרישות של קבוצות הגיל השונות בקהילה, ואני מודה להם על כך. הבעיה היא שלא מעט סעיפים ותת-סעיפים ותת-תת-סעיפים מפחיתים מהיתרונות של שיוך הדירות ופוגעים פגיעה קשה

בזכויות החבר שכאילו קיבל סוף-סוף את הבית אחרי 100 שנות עבודה של בני הזוג, אבל בעצם, לפי ההצעה, אינו רשאי לעשות בו כמעט כלום.

הסעיף שמפריע לי הוא סעיף 13, וכמובן סעיף 14, שנגזר ממנו. אנחנו רוצים להוריש את הבית שלנו לילדינו בבוא העת, או לנכדינו. הוועדה דורשת שיוורש הבית חייב לבוא לגור כאן תוך 3 שנים, ואם לא, עליו למכור את הבית. דרישה זאת מקוממת ומרוקנת מכל תוכנו את שיוך הדירות, כי הרי לא תמיד העיתוי מתאים למי שרוצה לממש את זכותו על הבית ואין הצדקה שהיורש יאבד זכות זו שהוריו הקנו לו. אני מדבר רק בשמי, אבל ידוע לי שמספר לא קטן של ותיקים וחברי גרעין ה' מרגישים כמוני בעניין זה.

נאמר לי שלא משנה, אם הבית יימכר, היורש יקבל את הכסף... אם כך, אז למה אנחנו בכלל מתעסקים עם הנושא של שיוך דירות – בוא נמכור את כל הבתים ונחלק את הכסף. אנו יודעים שהנושא הוא הבית, ולא הכסף והמשמעות שלו הרבה מעבר לערכו הכספי.

הוועדה טוענת שבכוונה שלהם לשמור על אופיו המיוחד של כפר הנשיא, ושלא נהפוך את המקום ל"תחנת רכבת" עם אנשים זמניים ולא קבועים. חברים, יש לי חדשות בשבילכם – בדקתי היום את ספר הטלפון המקומי החדש ומתברר שמתוך כ-275 בתים עם טלפון, רק ב-161 מהם גרים חברים, וזה כמובן לא כולל אותם דירות שבהם אין טלפון, כלומר פחות מ-60% מהבתים בכפר הנשיא מאוישים ע"י דיירים קבועים. אני מעריך את הרצון הכן של חברי הוועדה לשמור על קהילה קבועה בעתיד, אבל מי יכול להגיד לי היום מה יהיה אורך החיים בכפר הנשיא בעוד 10 שנים או אפילו בעוד 5 שנים. מי היה יכול לדעת לפני 10 שנים איך היינו חיים היום. מי היה יכול לנבא שהיינו חיים עם משכרות, הפרטה כמעט מלאה, מכוניות פרטיות כמעט בכל חצר, תוספות פרטיות לבתים ואפילו דיבורים על שיוך דירות ושיוך נכסים?

עוד טענה: "יעמדו כאן המון בתים ריקים". למה שהבתים יעמדו ריקים? כמו שהקיבוץ יכול להשכיר דירות, למה שהיורש לא ישכיר ולהמשיך להחזיק בעלות על הנכס. כאשר אנשים מתים במקום אחר, כמו ראש פינה למשל, היורשים בד"כ לא מוכרים את הבתים, אלה משכירים אותם עד שמישהו במשפחה בוחר לגור בבית. אם היורש יאלץ למכור את הבית, מי יכול להיות בטוח שהקונה יישאר כאן לעולם.

עוד דבר: אנשים זמניים לא יטפלו בגינות ולא ישלמו מיסים.

כמו שיש מנגנון לגבות ארנונה, זה אפשרי גם לגבי מיסים מקומיים ובעניין הגינות, יש מספיק דוגמאות בקיבוץ של גינות לא מטופלות, חצרות של גרוטאות וכד' בין החברים. אפשר להכניס לכל חוזה שכירות את נושא הגינות, בתשלום, אם צריך.

בסיכום: אני מציע למחוק את הסעיפים שמגבילים את זכות היורש לממש וליהנות מהבית שהוריו עבדו בשבילו הרבה שנים.

ג'סון

זכות וחובה

זכויות אינן מתקיימות מעצמן ואין זכויות טבעיות, הן המצאותיה של החברה, הטבות שגוף ציבורי מעניק לחבריו.

אפילו הזכויות שנראות לנו "אלמנטריות" אינן מובנות מעליהן.

לדוגמה: בעת מלחמה, החברה מגבילה עד מאוד את חופש הפרט, ובעת מגיפה החיים עצמם אינם זכות, אלא חסד.
 נוסף על כך, בקהילות שבתוך החברה הרחבה כללים משלהן: אין לחפש את זכות השוויון בין גבר לאישה, בקהילות היהודיות או האיסלאם, (במתכונת הנוכחית שלהן), ואין זכות ההורשה בחברה שביטלה רכוש פרטי.

בד בבד עם הזכויות שהחברה מעניקה לחבריה, היא מטילה עליהם גם חובות. אדרבא, עצם קיומה של החברה תלוי בחובות אלה. אפשר לגרוס שהזכויות הן השכר לחובות. ברור לחלוטין שחברה שמעניקה זכויות ללא חובות לא יכולה להתקיים.

הרצון של ההורים להעביר לילדיהם תנאים יותר טובים ממה שהם עצמם קיבלו הוא רצון חזק ויפה, אבל הוא בגדר שאיפה, לא זכות. ישנם מצבים לא נדירים בהם הדבר לא ניתן.
 אנחנו, זקני הכפר, עבדנו קשה ובתנאים קשים והצלחנו לבנות לעצמנו ולילדינו נווה מדבר נפלא על השממה.
 לדאבוננו, ולמרות כל מאמצינו, צברנו גם חוב כספי גדול מאוד, שגם הוא נחלת ילדינו.
 לא מתקבל על הדעת שאפשר להוריש לבינינו את הזכות לנכסינו ללא חובה על הגירעון שהצטבר בגינם.
 בחוק, הירוש אחראי על חובות המוריש. אין פגם בזה שחברת כפר-הנשיא תגביל את זכויותיהם של בנים שעזבו את הקיבוץ והתנערו מחובות הקהילה בשני המובנים של המילה: Duties & Debts.

עם כל זאת, אני בפירוש לא מביע כאן דעה על תנאיי ההגבלה ולא על עצם זכות הירושה ב"קיבוץ המתחדש".

ג'ורג' נאי.

חברים יקרים.

נושא שיוך הדירות בקיבוץ מגיע לטונים צורבים ללא סיבה.
 אין ניגוד אינטרסים בין חברי הקיבוץ שירישו רכושם בבוא יומם לבין הבנים (בלשון רבים) שירשו.

נושא שיוך הדירות בקיבוץ קשור באופן אישי לכל הורה מוריש ולכל בן/בת יורשת.

כאשר מדובר על תקנון שיקבע איך הורים יורישו לבניהם את הנכס שבבעלותם ברור שקיימים כמה צדדים, האחד הנו החבר/ה המוריש נכס שבעבורו עבד כל חייו, השני הוא הבן/בת שמקבל ירושה מהוריו כנהוג בכל העולם, והשלישי הנו הקיבוץ שמעוניין לשמור על צביון חברתי.

הויכוח מזכיר לי מקהלה ששרה: "הימים חולפים שנה עוברת רק המנגינה תמיד נשארת", כולם שרים בלהט אולם לא מקשיבים לצד השני ששר את אותם מילים.

מעט שהקיבוץ החליט לשייך את הדירות לחבריו והחברים רשאים להוריש את רכושם, הפכו הבנים היורשים לצד לגיטימי בוויכוח על תקנון השיוך.

ואדגיש לא מדובר בהתפרצות לדלת פתוחה או ניסיון לנצל את מצבו הכלכלי הקשה של הקיבוץ לצורך עשיית רווחים כלשהם.

חברים יקרים הוויכוח אינו נסב סביב כסף אלא סביב העיקרון שייכות למקום.

אנחנו הבנים היורשים רוצים להמשיך להיות שייכים למקום, והדרך היחידה שתוכלו לאפשר לנו להיות שייכים הנה להשאיר בידינו של בן/בת שרוצה בעלות על הנחלה שהורישו לו הוריו.

האם זה נושא שעליו צריך להתווכח? כל הורה צריך להיות גאה בבן/בת שמעונינת לשמור על הגחלת ועל הזכות הבסיסית להיות שייך למקום.

הקיבוץ גיבש טיוטה לתקנון, באו בנים וביקשו להכניס שינויים בתקנון וחלק נכבד מהערוותיהם נתקבלו בברכה על ידי וועדת שיוך הדירות.

נותרו מספר סעיפים שעליהם נותרה מחלוקת, וברצוני להבהיר נושא אחד שלדידי הנו החשוב מכל ולעניות דעתי כל אחד ואחד מהמורשים חברי הקיבוץ ומייסדיו צריך להיות גאה שבניו עומדים ומבקשים לשמור על הרכוש שירשו.

מדובר בסעיף הקובע שירוש שלא יגור בבית יאלץ למכור את הנכס בתוך 3 שנים.

הקיבוץ טוען שהקהילה שחייה בקיבוץ אינה מעונינת בבתים ריקים שישמשו בתי נופש ולכן בית שבעליו לא יגור בו ימכר.

הבנים טוענים שסעיף כזה יחסל את הקשר שלהם למקום בו גדלו חונכו והם קשורים אליו בקשר אמיתי שאינו שווה כסף.

חלק מהחברים לא מבין את הצורך של הבנים להחזיק בעלות על הבתים, וחושב שמדובר בעניין כלכלי, בפועל מדובר בערך ערכי חשוב הרבה יותר מכסף והוא הקשר של הבנים למקום והחשיבות לשמור על חלק קטן אבל משמעותי של הקשר עם מפעל החיים של הוריהם.

ערך הבתים אינו רב ואין ספק שחלק מהבנים יממש וימכור את הבית וישתמש בתמורה לשלם משכנתא או לנסיעה לטיול בעולם, ואחרים יגידו **זוהי נחלת אבות** לא מוכן למכור לאיציק מחולון.

ונשאלת השאלה מה עדיף, מימוש של הכספים ומחיקת הקשר של בניכם למקום? או החזקת הנכס בידו של היורש בשר מבשרכם.

אם בני היה אומר שהוא מעוניין לשמור את הבית שלי באילת ולא לממש אותו לכסף הייתי גאה מסיבה פשוטה, ישמר הקשר של הבן למקום בו גדלנו הוא ואנוכי יחד, והזיכרונות של הבן יהיו זיכרונות משותפים.

לכסף שיקבל בתמורה לבית אין כל ערך סנטימנטלי והכסף יזרום לאפיק שאינו קשור בזיכרון של איש.

הקיבוץ טוען שלא רוצים דירות ריקות, אולם קיימים פתרונות טכניים שלא מצריכים צעדים דרסטיים כמו העברת בעלות של הנכס לזרים לדוגמא: בתקנון יקבע שדירה ריקה תושכר על ידי הקיבוץ על פי הבנתו, אולם הבעלות על הדירה תישאר בידי הבנים שיורישו אותם לבניהם ומי יודע אולי מי מהם יחליט לגור בכפר הנשיא ולהמשיך את המסורת.

תארו לעצמכם שהקיבוץ ימכור את הדירה לאיזיק מחולון, והוא יחליט אחרי כמה שנים לעבור לגור בבאר שבע, האם לדעתכם הקיבוץ יוכל לשלוט בנכס של איזיק מחולון? איזיק יארח או ימכור ולאיש לא תהיה שליטה, איזיק יתייחס לנכס שקנה כמו לכל נכס יעשה בו כרצונו, ומי יתמודד מולו?

האם אתם מעדיפים את איזיק מחולון על עמי ?

האם אתם מעדיפים מישהו זר שיקנה בנזיד עדשים את הרכוש שאותו תורישו בבוא היום לילדיכם?
האם לא עדיף תקנון שישמור על האינטרס שלכם ושל ילדיכם כאשר בבוא היום ירשו את רכושכם?

כאשר יתחילו למכור בתי הקיבוץ לזרים, כפר הנשיא תיהפך לשכונה דרומית של חצור או טובא גם בגלל המחיר הזול יחסית של הבתים, האם מצב כזה עדיף על שמירת הנכסים בידי הבנים?

תסתכלו על המושבים ותראו שבנים או נכדים רבים חוזרים למושב וגרים בבית של המייסדים וזה בעיני טבעי וצריך להיות משאת נפשם של כל הצדדים.
מכירת משקים במושב על ידי בנים לזרים נחשבת לגנאי בחלק גדול מהמושבים.
אותם מושבים נשארו כמעט כפי שהיו מפני שהבנים חזרו ושמרו על הערכים והחברות בתוך המושב.

אני רוצה לרשת את הבית של ההורים שלי ולהוריש אותו לבני אחרי ואינני מוכן למכור לאיזיק מחולון או יוסי מקרית שמונה, כי חשוב שיהיה לי קשר עם המקום ושאוכל אם ארצה לחזור לגור בו ללא הגבלה של זמן.

לצערי נושא ירושה הנו טעון ואמוציונלי ומשפחות רבות התרסקו כתוצאה ממריבה על רכוש הירושה היות והמוריש לא השאיר הוראות ברורות לגבי כוונותיו.

לא מדובר על ניסיון להתערב בענייני המשק אלא בעניינים שהקיבוץ החליט להפריט לחבר, ואותם זכויות נוגעות ליורשי החבר ולכן יש מקום שכל אחד מהבנים ינסה להשפיע באופן דמוקרטי על מהלך החלטות הקיבוץ בנושא תקנון שיוך הדירות. זכותם וחובתם של הבנים לומר את דעתם לגבי התקנון ולהגיע להבנה בכדי למנוע את המחלוקות בעתיד.

חברים יקרים, אין שום כוונה לריב או לפגוע באיש, אתם יקרים כי אתם חלק מהחיים שלנו ממש משפחה. ואם נערכו ישיבות ולא הודיעו לכולם ונאמרו דברים שלא הובנו כראוי הרי מה שחשוב זו הכוונה ולמיטב ידיעתי כוונת הבנים כנה.

אני קורא לכל חבר מוריש לבקש מאסיפת הקיבוץ לסלק מהתקנון את הסעיף המגביל החזקת הבית בידי היורש.

עבדתם והשקעתם את נעורייכם, בגרותכם, ומיטב מרצכם בהקמת כפר הנשיא, אל תתנו לזיקנה או עייפות לבלבל דעתכם, במידה ובן יאלץ למכור את רכושכם עבור כמה עשרות אלפי שקלים לא יישאר זכר לתרומתכם לבניית המקום.

שלכם תמיד
עמי בן צבי

רשימת שומרים לשבוע 17/12 עד 23/12

דורון אורן	17/12	יום שישי
אשר איילון	18/12	יום שבת
ויקטור בן-רשף	19/12	יום ראשון
אלברט אילייב	20/12	יום שני
נתי אמסלם	21/12	יום שלישי
יאסו אישימרו	22/12	יום רביעי
יהודה בן-זאב	23/12	יום חמישי

מהעורכת

שידור חוזר:

אנא במטותא מכם – בבקשה – את הכתבות שלכם שילחו אלי לאי מייל, או שימו בתיבת הדואר של דברי-הכפר עד יום שני בערב בשעה 20:00. אם ישנו עיקוב, או בקשה מיוחדת הודיעוני מראש שאוכל להיערך לקליטת המאמר / הכתבה בתיאום עימכם, ועם עריכת העלון, והדפסתו. הזמנים מתואמים, ולכן כל חריגת זמן חייבת להיות מתואמת אם בכלל. אילוסי העמידה בזמנים תלויים בעבודת הצוות שעל ההדפסה הכריכה והחלוקה לתיבות הדואר שלכם.

תגובה לדבריה של אלזה - על הנעורון- נעורים.

קל להיכנס למקום, להעיף מבט מסביב ולחרוץ משפט. מה שקל פחות הוא לנסות להבין את המורכבות של מצב כמו זה שבו נמצאים הנעורים, את הקשיים ובעיקר את העבודה המסורה והיומיומית שעושה הצוות, ובעיקר, המדריך. כן, בניגוד למה שנכתב ("אין צוות, אין מדריך") דווקא יש צוות ובעיקר מדריך שמשקיע שעות רבות בכדי לגרום למקום לפעול ולהיות נעים ויפה. וזה לא קל, את זאת יודע כל מי שאי פעם היה בנעורים בתור נער, הורה או מדריך. המקום נשאר פתוח 24 שעות ביממה על מנת שיהיה לנערים מקום להיפגש ולבלות בו גם בשעות הלילה ולכן קשה לשמור על הסדר והניקיון. מה גם שקשה לדרוש מהנערים מחויבות ועמידה בחובות (למשל תורנויות נקיון) כאשר המושג הזה כמעט ואינו קיים בשום מקום אחר בקיבוץ. עניין הסדר והניקיון בנעורים נמצא על סדר היום כל הזמן, וההתמודדות איתו היא חלק מהעבודה החינוכית.

אני מסכימה לחלוטין שיש מקום לשיפור בכל הנוגע למראה לבתי הנעורים, וגם הנערים יאמרו לך את אותו הדבר, אך המצב הוא לא של עזובה והפקרות, כפי שהיה ניתן להבין מהדברים. יש לשער שכל עוד בתי הנעורים ימשיכו להיות פתוחים כל הזמן (ואני מקווה שכך יהיה) הם ימשיכו להיראות כך, וזה בסדר, כי לצד הבלגן קורים שם דברים טובים. הילדים גדלים ונהיים בני אדם אחראיים ונהדרים, למרות הבלגן.

עפרי וגנר

בואו נכיר בינינו

או // בר שמיני של חנוכה

זה התחיל עם פגישה מקרית, כאשר עובר אורח בקיבוץ שאל אותי איפה גרה דינה התושבת. כתבתי את זה, כי חשבתי שמוזר שגרים כאן בקיבוץ שלנו אנשים שאני / אנחנו לא מכירים.

זה המשיך עם זה שקורין התקשרה אלי ואמרה: "שושנה, בקשר למאמר שלך? - אני מרימה את הכפפה. בואי נרים שתינו ערב של "בואו ונכיר בינינו". וזהו! צ'יק צ'ק צירפנו אלינו את רג'י, איך אפשר בלי? התקשרנו אל כל התושבים אישית, והעניינים החלו לזוז, בשיתוף ער של צוות לעניין: סמי, ראג'ה, ודינה כמובן, ביחד - יצרנו ערב משותף לחברים תושבים ובנים.

זה היה ערב נעים מאוד מכל הבחינות. מבחינה קולינארית, בחלקו הראשון, בו חברים ותושבים הכינו והגישו לנו מרקים, טיגנו לביבות, מרחו בגטים בחמאת שום עשירה ועוד. בחלקו השני של הערב ראג'ה הדליק את הנרות ובירך, לודה על הפסנתר ושלמה וויסבקר עם המקרופון שרו איתנו מחרוזת לחנוכה. עודד פלד המשוור קרא משירו ואורה זוגתו קראה לנו את התרגום לאנגלית לאלה שמבינים...

דינה קראה משהו משלה, שכתבה במיוחד לערב זה. כל זאת ועוד כאשר על כל אלה ואי אפשר בלי- עמית כץ ולוטן על ההגברה.

ואז ארז שהוא אדריכל במקצועו, אירגן לנו קטע של היכרות. ישבנו כולנו במעגל וכל אחד בתורו כאשר נר בידו הציג את עצמו וסיפר לנו במשפט אחד מה היה רוצה שיקרה לו – או איפה הוא מפלל לראות את עצמו כעת חיה בעוד שנה. היה מרתק לשמוע את מגוון המשאלות שהעלו הנוכחים.

המשאלה שחזרה על עצמה בקהל הנוכחים - בוורסיות שונות הייתה – להיות כאן, במקום הזה, עם האווירה הזאת של הביחד. עם הקיבוץ. ונותר רק לומר: אמן! כן יהי רצון.

תודה לכם תושבים יקרים שנתתם לנו נושא לחגוג לו, על שהגעתם כולכם לחגוג עימנו, ושנמשיך לחגוג ביחד עוד הרבה שנים וחגים.

ואם תראו את "דברי הכפר" שהוא גם שלכם, ותכתבו בו, אז בכלל יהיה נפלא. בתקווה לעוד ניסים טובים ועשיות טובות.

שושנה ש.

בית כפר-הנשיא על חבריו ותושביו כתבה לערב זה וקראה: דינה.

"צריך שכל איש ידע ויבין
שבתוך תוכו דולק נר.
ואין נרו של שלו כנר חברו
ואין איש שאין לו נר.

צריך שכל איש יידע ויבין
שעליו לעמול ולגלות
את אור הנר ברבים
ולהדליקו לאבוקה גדולה
ולהאיר את העולם כולו".

(הראי"ה זצ"ל).

לעיתים נראה, שבמקום לגלות את אורנו ברבים, אנו עסוקים ועמלים לכבות את את נרו של האחר.
 כאשר אנו מכבים את הנר של האחר, אנו מכבים את האור שלנו.
 כי האני והאחר – אחד והאלוהים – אחד.
 ולעיתים אנו עמלים לכבות את האור שבנו, על ידי ביקורת עצמית ופחד כזה או אחר ואז אנו נשארים חסרי אור, חסרי עצמה, חסרי עצמנו.

ואז מגיע חג – החנוכה, להזכיר לנו לחנוך מחדש את האור שבתוכנו, ולמשוך אורות מלמעלה – ולחזק את אורנו למטה.
 ואור מצא עוד אור – זו ההארה שלי.
 כל אחד הוא אור קטן וכולנו אור איתן.

חג שמח. אמן. דינה קוטלר.

בחירות לתפקיד מזכיר התנועה - 2005

זאב (ולוולה) שור

איש עם קבלות, שאומר ועושה

גולת הכותרת בפעילותו
 הציבורית של ולוולה בין
 השנים 2002-1984 הן 18
 השנים בראשות המועצה
 האזורית עמק הירדן. במסגרת
 פועלו כראש המועצה, עסק
 בפיתוח יזמויות אזוריות
 בנושאי: תיירות, בריאות,
 חינוך, תשתיות, מבני
 ציבור, תרבות ורווחה

נתן טל, מזכיר התנועה הקיבוצית המכהן

נתן טל הביאו עמו לתפקיד
 מזכיר התנועה הקיבוצית
 כושר מנהיגות ויכולת הובלת
 תהליכים, תוך הידברות עם
 חברים רבים ועבודת צוות

משתפת.
כל זאת במסירות, ברגישות
אישית ובהבנה ציבורית.

מוסר לעניינכם
אריה וולפין
אחראי על הבחירות למזכיר התק"ם מטעם כפר הנשיא